

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Mirabilis Vita Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar Vallisoletanæ

Deprompta ex ijs, quæ ipsamet jussu Patrum suorum Spiritualium
consignavit

Vitæ Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar. Pars Prima

Puente, Luis de la

Pragæ, 1672

Cap. 3. Quomodo illi Deus præstiterit gratiam, ut quavis sacrâ
communione liberaret ordinariè quatuor animas ex purgatorio, & quâ
ratione liberaverit quasdam, cum circumstantijs sanè admirandis.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38580

Indulgentiarum; atque specialiter intercessi pro certis animabus Purgatorij. Sed Dominus respondit: Quomodo tu scis, istas animas ibi esse? Ego, quamvis id à DEO illuminata scirem, respondi Domino: Si ibi non essent, intercedo pro animabus meorum consanguineorum & benefactorum, quæ ibi manent, & si illæ non habent opus suffragijs, pro summè egentibus. Tum mihi Dominus respondit: Modò bene petivisti. Ità fiet, sicut dicis. Et pro vivis, quid petis? addidit Dominus. Ego respondi: Omnibus illis, qui se commendaverunt meis precibus, & meis benefactoribus, atque præsertim duabus personis, quas nominavi, obsecro tuam Majestatem, ut largiatur magnum gratiæ, donorumque cælestium augmentù, & præ-

beat auxilium, ad resistendum diabolo in tentationibus, quibus eos infestaverit; quod mihi Dominus concessit, & destitit ab omni ulteriore petitione. Dominus tamen mihi dixit: Pro te verò quid petis? Cui respondi: Nihil peto, mi Domine, aliud, quàm quod mihi tu dare volueris. Excitas in me Domine, tantum desiderij & aviditatem petendi, atque nihilominus dicis, me multum petere. Et Dominus dixit: Anima, nè te affligas, neque contristeris; verè enim tibi dico, quòd, si scires gratiam, quàm magnam propter tuos ferventes actus tuæ petitionis, sum præstiturus animabus Purgatorij, obstupesceres. Nescis autem id modò.

CAPVT III.

Quomodo illi DEUS præstiterit gratiam, ut quavis Sacrà Communione liberaret ordinariè quatuor animas ex Purgatorio, & quà ratione liberaverit quasdam, cum circumstantijs sanè admirandis.

MIs revelationibus animata Marina, capit subvenire animabus Purgatorij, orando pro illis, atque offerendo suas Communiones ac afflictiones, & applicando ipsis Indulgentias, quas suis Rosarijs potest consequi. Divina verò Majestas, visis ijs desiderijs, ipsi in hunc finem contulit singulares gratias.

§. I.

In signissima fuit hujusmodi. Die S. Antonij Abbatis (Anno 1615.) inquit, mihi agenti cum DEO, more solito, dixit Divina Majestas, se mihi in Festo hujus Sancti, qui tantopere fuit infestatus à dæmonibus, quandoquidem illi in hoc essem similis, præstiturum quandam gratiam, atque etiam ideo, quòd Sanctus id ab ipso petivisset. Vidi Dominum confidentem

in throno, circumdatum ab Angelis, in meo cubiculo, quorum duo accesserunt ad Divinam Majestatem, quasi ipsi lucentes lumine admirabili, & Dominus scripsit octo schedas paucis literis; quod autem continebant, erat; à Divina Majestate in mei gratiam, libertate donari eo die, octo animas existentes in Purgatorio. Quatuor schedæ fuerunt datæ quatuor Angelis, mihi ordinariè assistentibus, qui illas susceperunt cum magna reverentia, & osculo, recesseruntque ad suum quisque locum, unde venerant ad eas accipiendas. Quatuor animæ liberandæ, erant meorum consanguineorum, non tamen parentum, qui jam pridem fruuntur DEO. inter Angelos comparuerunt quatuor pulcherrimi pupuli, quos, à DEO illuminata, cognovi esse beatos puerulos, inmortuos statim post Baptismum, priusquam pervenirent ad usum rationis, & hi se collocaverunt ante quatuor dictos Angelos, fueruntque

runtque ipsis datæ aliæ quatuor schedæ, pro liberandis quatuor suis parentibus, existentibus in Purgatorio, quorum animæ erant omnium derelictissimæ. Pueruli autem illi petierant à DEO liberationem suorum parentum. Dixerunt mihi Angeli, vellémne eas animas subito liberari? Ego annui; ideoque tempore Consecrationis in Sacrificio Missæ, quod peragebatur in Oratorio, iverunt, & liberaverunt illas. Post septem dies, agens cum DEO, vidi quatuor puellas, splendidè vestitas, & quia illas non noveram, dixit mihi Dominus, ut illas bene considerarem, & peculiari illustratione habita, agnovi esse duas meas sororculas, quæ mortuæ fuerant parvulæ, & duas consobrinas. Accesserunt ad me, suntque me amplexatæ, quod & ego feci. Dominus, qui aderat cum multis beatis spiritibus, dedit singulis peramanter & blandè aliquid, quod non vidi, quid esset. Puellæ id acceperunt, dederuntque quatuor Angelis mihi ordinariè assistentibus. Interrogavi ipsas, quali fruerentur gloriâ? Responderunt mihi: Omni, cujus essent capaces; adeo, ut neque majorem velint, nec possint habere, neque desiderent. Tum specialiter à DEO illuminata, vidi gloriam, quâ fruebantur. Una illarum, quæ obierat sexennis, mihi dixit, quòd ipsi DEUS in morte acceleraverit usum rationis, fueritque in morbo, ex quo decubuit, promerita majorem gloriam, quàm sit cæterarum. Interrogavi sanctos Angelos, qualia essent illa dona, quæ Dominus dederat puellis. Responderunt mihi: DEUM, in mei gratiam, velle liberare quatuor animas ex pœnis Purgatorij, dedissèque ijs quatuor quasi schedas sibi tradendas, qui essent futuri ejus rei executores: viderem modò ego, quæ animæ deberent esse, siquidem id DEUS permitteret meæ electioni. Ego dixi, ut essent quatuor animæ meorum propinquorum cognatorum, & illis deficientibus, quatuor animæ maximè desolatæ ac derelictæ: Urgebam Angelos, ut irent citò. Dixerunt mihi autem, eundem sibi esse tempore Consecrationis sub Sacrificio Missæ, quod eo die celebrandum erat. An-

geli acceptas puellas, abduxerunt inde secum ad Cœlum.

§. II.

POSTRIDIE deinde habui quædam indicia, quòd mihi DEUS esset præsturus aliquam prorsus extraordinariam gratiam. Repugnavi vehementer, sicut soleo, petendo ab eo lumen, pro cognoscendis ipsius veritatibus. Inter hæc vidi Majestatem Christi Domini, sedentem in elegantissimo Throno, qui admotâ sanctissimâ suâ manu lateri, gravissimè exprompsit quandam pulcherrimam clavim auream, cujus mihi ab ipso exhibitæ aspectu fui territa, ac turbata. Dominus autem animadvertens meâ turbatione, coniecit oculos in quendam sanctum Angelum ibi præsentem, cui, cum ad ipsum accessisset, dedit illam Divinam clavim; is verò ipsam suscepit quàm reverentissimè, & inclinans se usque ad terram, osculatus est illam, statimque eandem tradidit uni ex quatuor sanctis Angelis, mihi continuè assistentibus, quam ipse eodem suscepit modo, quo prior, ac dedit alteri ex quatuor, hic autem consequenter reliquis; donec, postquam omnium pertransivisset manus, ab ultimo fuisset data meo sancto Angelo Custodi; quam ille susceptam, cum indicijs gaudij, atque actis DEO gratijs, servavit in seipso. Postea conversus ad me Dominus, dixit mihi: Amica, accipe hoc donum ex mea manu, & à mea misericordia, quod tibi præsto in ista specie clavis; ea enim est mea potentia & voluntas, ut possis illâ in nomine meo, quotiescunque confessarius fueris, & communicaveris, liberare quatuor animas ex Purgatorio, quas designaveris; ad quod executioni mandandis se conferent simul tui sancti quatuor Angeli, quos tibi dedi Custodes, à Consecratione peragenda in Sacrificio Missæ, usque ad Communionem. Ego fui attonita, & obstupui tantam misericordiam, quòd existimarem istâ gratiâ DEI, posse liberari multas animas ex Purgatorio? Et dum deinde agerem cum Divina Majestate, de hac tanta munificentia, respondit mihi: Noli

Noli consternari, neque mirare, me id fecisse; ad hoc enim faciendum sum his rationibus & causis permotus. Prima est, mea bonitas, ac desiderium & prompta voluntas tibi gratificandi: secunda, quia respicio obsequium, quod mihi exhibuisti, in deducendis ad Religionem, offerendisque mihi in illa animabus, quas potuisti, ut ibi saluarentur, & mihi perfecte seruirent, volui tibi idem obsequium rependere tam largâ & benignâ manu, donando tibi tot animas, brevi tempore tuæ vitæ, ut te allaborante fruantur meo conspectu, & eruantur ex pœnis, quas patiuntur. Tertia causa est, quod istæ animæ, quibus obveniet hæc tam beata fors, sint indigentissimæ, ac destitutæ tanto auxilio & subsidio quo opus habent. Atque si ideo obstupescis, quod exiltimes per hanc misericordiâ & privilegium, quod concedo, posse plurimas animas absolvi à pœnis Purgatorij, noveris, has omnes, & cum tam enormi earundem numero, esse instar unius guttæ aquæ, collatæ cum vasto fluvio.

Cùm id audivissem à DEO, videreturque mihi, spectatâ hac ipsius gratiâ, bonû fore, si sæpius iterarem Communionem, quia illam interdum, constricta à morborum symptomatibus, intermittebam, licet habeam facultatem communicandi quotidie, dixerunt mihi mei sancti Angeli nomine DEI: fac, quod soles, quodque tibi hac in re fuerit solatio, & noli propter istam gratiam curare, communicésne frequentius, an verò etiam rariùs; neque, etiamsi subinde feceris plus, quàm alioquin faceres, si frequentius sacram Communionem obtuleris pro animabus, fiet malè, sed erit opus virtutis & obsequij Divini.

Post hoc, cùm aliquantum fuisset sollicita, ut confiterer, quotiescunq; mihi diceretur Sacrum, eò quod non semper habeâ Confessarium idoneum, elapsis quindecim diebus, vidi Christum Dominum ad me venientem, qui ferebat in manu quandam globum rotundum, impositum longo manubrio, in quo erant expressæ animæ, egressæ è Purgatorio, & dixit mihi:

Marina, es afflicta, & sollicita, ut quotidie confitearis. Quiesce, & noli te affligere. Concedo, ut sufficiat, si ter confitearis quavis septimanâ, pro consequenda gratia, ut liberet quatuor animas ex Purgatorio singulis diebus, quibus communicabis. Hoc dicto, mihi porrigebat globum, sed ego illum non audebam accipere. Suscepit ipsum meus Angelus Custos, & posuit ad meum pectus, intromisitque intrâ me, nec illum unquam ampliùs conspexi.

§. III.

Verùm, ut intelligeret, eam gratiam fuisse limitatam, permisit illi DEUS evenire quosdam speciales casus. Post paucos dies, inquit, obierunt duæ personæ, diversis temporibus, quæ in vita compluragefferant publica munera, & applicatâ ipsis gratiâ, vidi illas post octiduum adhuc hædere in Purgatorio; quod admirans, interrogavi DEUM, quomodo id fieret? Divina Majestas autem mihi respondit, ejusmodi personis, quæ promeruisent graves pœnas, secundum ordinem Divinæ Justitiæ, esse diutiùs manendum in Purgatorio, & pro his animabus oportere multiplicari sacras Communiones, ut liberentur ex Purgatorio.

Aliud quid rariùs & mirabilius mihi fuit manifestatum uno abhinc anno (in Martio annè 1617.) postquam defuncta fuisset quædam persona, cui ego eram obligata. Vidi illam in terribilibus Purgatorij tormentis, ut præ commiseratione fuderim lacrymas. Obtuli pro ipsa novem Communiones, quamvis non fuerint continuatæ novem diebus, sed pluribus, & adverti tormenta illius sensim imminui. Perfolutis ijs Communionibus, vidi illam animam educatam ex illis ignibus, & quasi cõsistentem apud portam Purgatorij, junctis manibus. Tum Christus Dominus descendens de cælo ei dixit, se propter bona opera facta in vita (nominatis quibusdam) & Indulgentias à sua famula (quod percepi de me dici) illi applicatas, ipsam liberare ex ijs tormentis. Vidi eam educi ex Purgatorio, non tamen duci ad Cælum. Co-

gita-

gitabam biduo vel triduo, quidnam id esset, ac deinde intellexi, illam re verâ necdum esse in Cœlo, sed extra Cœlum, cum aliquo cruciatu, quamvis exiguo, modò hic, modò ibi oberrare instar avis, quæ afflicta circumvolat, & in diversis locis subsistit. Obstupui propterea, & interrogavi Dominum, cur illa anima non esset in Cœlo, cum tamen ipsam ob Indulgentias liberaverit ex Purgatorio. Respondit mi-

hi, gratiam mihi à se concessam, esse quidem pro liberandis ex Purgatorio animabus, atque è tormentis ignis, quæ illic perferuntur, sed ex justis suis judicijs à se quædam relinqui aliquantò diutiùs, ut purificentur cruciatibus lenioribus, easdemque, ut pro his citiùs satisfaciant, posse juvari ordinarijs Ecclesiæ suffragijs.

☩ * * * ☩
☩

CAPUT IV.

Quomodo liberaverit ex Purgatorio alias omnis conditionis animas, & nonnullas, quæ patiebantur propter leves culpas, alias verò, quæ ibi manserant, multis annis.

Alia ipsi, non solum eâ gratiâ, quam illi Dominus præstiterat, verùm etiam consuetis in Ecclesia medijs utenti, evenerunt notatu dignissima, ex quibus nonnulla, quæ prodesse possunt, referemus.

§. I.

CUm, ais, aliquando essem vehementer afflicta, misertus mei Dominus, dixit mihi: Anima, quid habes? quid vis? pete à me aliquid pro tuo solatio, quia id faciam. Suggestit mihi Dominus, quòd bonum foret, orare pro animabus Purgatorij, ideòque sum illum pro ipsis deprecata. Tum Dominus mihi respondit: Quot vis, ut liberem ac eruam ex pœnis, quas patiuntur? dubitabam in animo meo, quoniam peterem? quia petere paucas, mihi videbatur adversari charitati; & petere multas, existimabam esse temeritatem. Dum hærerem in ista perplexitate, vidi novem animas Purgatorij, quarum singulæ summo cum desiderio dicebant: Ora pro me, ora pro me, sum enim pauperrima, nec est qui mei meminerit in vita mortali, & nullum aliud mihi suppetit auxiliû, quàm communia Ecclesiæ suffragia. Quædam verò anima pueri, qui in tenera ætate

fuerat defunctus, circiter decennis, unda clamabat ac dicebat: Ora pro me, nam eò, quòd obierim puer, qui superflites miserunt, cogitantes, me non indigere suffragijs, permiserunt me pati; Famula DEI, ora pro me. Auditis harum novem animarum clamoribus, vehementer ijs fui permota ad commiserationem, quia cupidissimè flagitabant suam liberationem, ideòque rogavi Dominum, ut omnes novem liberaret. Et Dominus mihi dixit: Fiat, licet, quod petis. Sed una inter illas est, cui, ut satisfaciat, deest multum. Ego verò reposui: Non, mi Domine; omnes oportet exire, ità rem istam Tua Majestas disponat. Tum Dominus: Sit ità, dixit, applica tu illi Communionem. Feci quod iusta eram à Domino, & in momento omnes eæ animæ fuerunt exhilaratæ ac recreatæ, atque Dominus illis dixit: Ego vos absolvo ab omnibus peccatis vestris. Et Angeli earum Custodes ipsas liberaverunt, ac duxerunt ad Cœlum, summo cum gaudio & jucunditate, occurreruntque illis multi Angeli ad eas excipiendas, & fuit ingens in Cœlo solennitas, cum exciperentur.

§. II.

Aliàs, cum orarem DEUM pro quadam mea cognata, quæ migraverat è vivis